

Валентин Иванов

История с облаци

Всяка вечер след работа Мاستилницата обичаше да се отбива в кръчмата. Не че се уморяваше много, защото беше професионален писар, а защото обичаше да си посрѣбва питие от сладки коренчета. След няколко чашки от този вълшебен еликсир приказката му започваше да върви особено гладко и историите, които разказваше ставаха още по-интересни. Поне до миналата година беше така. Тази бе по-различно.

* * *

Мастилницата кимна наляво-надясно, специално поздрави кръчмара и седна на обичайната си маса. Всяка бръчка по ъгловатото му лице има грижи, достойни за важен държавен чиновник или царедворец. Той се повъртя нервно на стола, огледа се наоколо и въздъхна. В същия миг шумът слезе с две октави по-надолу и кибиците взеха да наострят уши. Кой две, кой едно, а кой – само половин. Кой колкото си има.

– Ех, Пудинг, Пудинг, лесно ти е на тебе – започна Мастилницата, – като не си падаш по сладките коренчета. Най-много един ликьор да изпиеш.

В този момент Пудинг, който седеше точно на отсрещната маса не се сдържа и се изхили иззад червена кутия Кока-Кола. Мастилницата само го изгледа презрително през чашката си, но се сдържа да не отпие.

– Виж, от миналата година не се оплаквам. Много дъжд валя тогава, имаше добра реколта от сладки коренчета. Толкова добра, че стигна и да покрием износа, и за билкарите, и за добитъка. За всичко стигна. И най-важното беше, че питиетата бяха цели три пъти по-евтини. Много плод отиде тогава в избите – размечта се Мастилницата – и някои дори го горяха после...

Вече всички внимателно слушаха началото на поредната история. От време на време я прекъсваше само скърцането на пешкира, с които кръчмарят десета минута полираше разсеяно една и съща чаша.

– Ех, какви времена бяха – съгласи се Добрият Юнак Гатун. – А какви настанаха. – тук той се загледа във вратовръзката си и забеляза, че отровназеленият папагал върху нея леко е посивял напоследък.

В този момент Мастилницата отново взе думата.

– И всичко това – той посочи неопределено с ръка – благодарение на него. – Сега жестът му съвсем точно беше насочен към портрета на стената.

Кръчмарят най-после остави нещастната полуизтъркана чаша настрани и недоволно се изкашля.

– К-хъ, к-хъ. Мастилница, това е дядо ми Джо Червеният Нос.

Преди сто години той е отворил това заведение.

– Добре, де, добре. Всички знаете за кого говоря – за Гадателя по облаците, Познавачът на бъдещето във всичките му пътища, Пастирът на небесните стада и Човекът, който заслужи самотният магьосник да изпълни едно негово желание. Тази последната случка съм ви я разказвал много пъти. – Тук той се сети за ученика си Панчо, който мирно клечеше в ъгъла и поглъщаше всяка негова дума.

– Панчо, я да те изпитам, моето момче. Какво си пожелал нашият приятел?

– Той поиска каквото му кажат облаците, все да е истина.

– А какво му отговорил Самотният Магьосник?

– „Хитър си, но аз ти дадох дума и ти я заслужи с делата си. Така да бъде, но ще може да използваш новата си сила само за добро.“

– Браво, мойто момче – похвали го Мاستилницата. – И така започнал нашият Гадател да казва на хората какво ги очаква само като хвърлил един поглед към небето. Всичко било вярно. По-старите хора още си спомнят голямата битка в бъзовата горичка. Тогава генерал Лий спечели, защото послуша Гадателя и скри войската си покрай брега на езерото...

Един по един хората от съседните маси се извършаха и продължаваха прекъснатите си разговори.

– ...позна, че най-малкият брат ще се срещне със Змея, който краде Златните ябълки край Голямата вода, позна за изненадващата сватба на Котарака с чизми и Пепеляшка, докато всички очакваха тя да се омъжи за дъртия куц принц Сноп III с прошарената коса и...

През това време наоколо си шушукаха.

– Не е същият Мастилницата, не е същият, откакто му пресъхна гърлото, все за едно и също разправя.

А той продължаваше да говори на единствения си верен слушател Панчо.

– Затова не е за чудене, че когато в началото на годината той предказа дълго и сушаво лято, никой не си позволи да се усъмни дори и за миг в думите му. Винаги познаваше бъдещето – и само как му го казваха тия пущини облаците, пусти да опустеят дано.

Тогава през прозореца надникна един разсърден сив облак, озъби се злобно и напръска тези, които стояха наблизо с няколко капки вода. Мастилницата остана невъзмутим.

– Всички се втурнаха да поправят старите напоителни канали. Нали разбираш – тук трябва да се копне или да се изнесе тинята, там – да се

сменят тръби и какво ли още не. Точно в разгара на работата се появи... – Мاستилницата направи ефектна пауза. – Да, точно когато почиствахме големият утайник под липите, към нас се приближи младеж, облечен въпреки горещината в синьо-черно наметало. После някои казваха, че по него имало звездички и че на главата си носел островърха шапка с месечина, но това не е вярно. Със или без шапката, той си беше магьосник. Обичай сред младите магьосници е да се скитат. Ако питате някой от тях, той ще ви каже, че е тръгнал да търси приключения. Ако обаче питате мен, ще ви кажа, че вместо приключения те просто си намират белята. Скритата им цел е като си намерят някое селце, да изместят от него стария магьосник, но старците сме жилави и не се даваме току-тъй, нали Панчо?

– Да, учителю.

– Още преди да се усетим, започнахме да му разказваме за нашия гадател, точно колко къщи има в Междухълмието и до къде точно се простира залището на нашето село. Трябва още тоава да е употребил някой от магьосническите си умения за да ни развърже езиците. Сигурно вече си е бил наумил нещо, но и така да е, с нищо не се издаде. Разбира се, в началото ние си нямахме представа с какъв човек си имаме работа – дали се занимава с бяла или черна магия. Постепенно той взе да се разкрива. Всички знаят, че когато през лятото идва на почивка главният миризливец Сапо мирис заедно с жена си Одиоза, цялото село замирисва по най-противен начин. Казват, че в това бил чарът на съпругата му. Дано Сапо си я харесва и без нейния миризлив чар, защото Хлапакът – така нарекохме новият магьосник – много скоро я лиши от него. Разбира се всички му бяхме много благодарни.

– Не и аз! – Проръмя мощен глас от масата в ъгъла. – Разсипа ми манифактурката! Доведе ме до фалит! – Някой блъсна с юмрук по масата. От удара пироните изскочиха от гнездата си, а дъските се разместиха. Кръчмарят си взе чукчето и излезе иззад тезгяха да ги потегне.

– Това беше собственикът, искам да кажа бившият собственик на фабриката за противогази и освежители на въздуха. – Обясни Мاستилницата на Панчо. – Той фалира почти веднага след като Хлапакът се разправи с Одиоза.

Обезпокоени от шума, хората от съседните маси се огледаха и закичаха с разбиране:

– Мاستилницата пак разправя за Хлапака и Одиоза.

– Скоро трябва да свършва.

– Почти е свършил вече.

Глух за ропота, Мاستилницата продължи.

– Хлапакът сигурно беше приел предсказанието на Гадателя като предизвикателство. И тук, на тази маса – разказвачът почука с нокът по изкорубените дъбови дъски – той обяви намерението си да промени времето. Бяхме на по две питиета от сладки коренчета – още помня вкуса им. – Мастилницата млясна с уста и хвърли един премрежен поглед към дъното на чашката си. – Още на следващата сутрин Хлапакът започна да реди камъчета, парченца от кости и една каруца други неща, за които дори аз нямам думи да ги нарека. Това ставаше отвънка, в самия двор на хана, така че почти цялото село се събра да му гледа резила. Разбира се, никой не вярваше, че ще успее, след като нашият Гадател беше предсказал суша – и то по самите облаци. Младичкият се бяхта цели два дни, слага си дреболийките така и иначе, мести ги и ги размества. И ставаше все по-червен. Когато на следващата сутрин се появи първото облаче, и малкото нашенци, дето все още чистеха каналите, си зарязаха работата и дойдоха да гледат. А очите му се изцъклиха и бялото им се наливаше с кръв. Честно ви казвам – уплаших се, направо взе да изглежда страшно. Стана тъмно като надвечер и дори аз, дето почти нищо не разбирам от облаци, можех да ви кажа, че работата е на дъжд. Стигаше само да погледна големите им черни кореми – направо бяха натежали от вода.

Увлечен в приказката си, Мастилницата незабелязано и за самия себе си, беше издигнал глас и сега от съседните маси отново започнаха да се заслушват в думите му.

– Тогава някои от сийрджийте се развикаха, че започнали да падат първите капки, но това не е вярно. Аз ще ви кажа кое беше най-странното – нямаше вятър, дори връхчетата на тополите не се поклашаха. И така беше през целия ден – от изгрева до залеза на Слънцето. Тогава падна гръм. Всички гледаха към Хлапака с възхищение – Мастилницата презрително изфуча – и само дето не го понесоха на ръце. – Той хвърли един унищожителен поглед наоколо. Съселяните му забиха носове в чашите си. Разговорите съвсем замряха. Мастилницата триумфираше.

– Само че не заваля! Както се бяха струпали облаци над цялото село, тъй си и заминаха. Хлапакът му с хлапак се мъчи, напъва се, едва не умря. Лицето му беше като зрял домат и дишаше на пресескулки. После планиците разказваха, че при тях цяла седмица валяло. Младото магьосниче бързо разбра, че при нас няма да вирее, и на часа си замина. Само дечурлигата го изпрати до края на селото, но и те го дразнеха.

От прозореца на кулата си, Гадателят Аршал примижа към залязващото слънце и хвърли един поглед към облациите. Посланието, което прочете в тях не му хареса. Той сбръчи вежди.

– Да-а-а, ще трябва да ви поразместя малко, братлета.

Концентрира се и по тялото му премина тръпка. Лицето му почервеня, очите му изпъкнаха от орбитите си и облациите се поместиха. А върховете на тополите отново не потрепваха. Скоро гадателят се отпусна, дишането му се върна към нормалният си ритъм. Той огледа доволен небето и си каза, че вече е готов за сутрешното си предсказание.

По същото време Мاستилницата извади от портфейла си три банкноти от по четвърт сребърник да си плати питието от сладки коренчета.

– Журналистите-теоретици наричат цялата тази история Планът на Аршал, но то си е тяхна работа. Аз ѝ викам...

КРАЙ

© Валентин Иванов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/888>]